

Kapitola 13. Překročení identifikace s egem / já

Předcházející část: Kapitola 12. Oddaný

KAPITOLA 13

Překročení identifikace s egem / já

Úvod

Tento předmět je jádrem všech duchovních snah. Odstranění identifikace s egem / já je primární zaměření duchovního vývoje a je záhadou, která máte i ty nejvíce erudované myslitele dějin. Klíčem k problému je nesprávná identifikace se zpracovatelskou funkcí ega / myslí, která se identifikuje s linearitou lokalizace jevů. Je to přirozený důsledek spojený s fyzickou zkušenostní realitou života v těle. Primárním problémem je nesprávná identifikace skutečného zdroje subjektivity a předpoklad, že je spíše lokální, než nelineární.

Analogie k výše uvedenému by byla, že elektrická energie, což je druhový typ energie a tudíž je „neosobní“, když prochází toustovačem nebo ventilátorem, zařízení by se mylně považovalo za primární zdroj a neuvědomovalo by si, že je jen výstupní jednotka. Bez „života“ elektrické energie by každá přijímací jednotka byla inertní.

Demontáž mechanismu ega je usnadněna pochopením jeho evolučního původu a progresu v průběhu eonů času, jak již bylo vysvětleno i s grafy a příklady. Přežití života ve fyzicky oddělených jednotkách vyžadovalo akvizici, a proto živočichové museli mít schopnost prozkoumávat a zpracovávat zdroje energie. Tato procesní funkce se pak stala identitou jako „já“ na základě zkušenostní subjektivity. Abychom pokračovali v analogii, primární zdroj životní energie je nezávislý na umístění v jednotce. Jednotky se domnívají, že jsou primární, a ne jen výrazy univerzálnosti.

Energie života je záření z oblasti vědomí, které je projevem Přítomnosti Božství, které se manifestuje v tělesnosti jako Stvoření. Schopnost osvícení je pouze důsledkem návratu vědomí k jeho zdroji, kterým je Imanentní Božství jako Já.

Ego / já se identifikuje s různými funkcemi a vlastnostmi a označuje je vlastnictvím jako „moje“ a říká „to jsem já“. To má za následek marnivost autorství, chybu, která vznikla během evoluce jako důsledek identifikace se smyslovými zkušenostmi. Tak vznikne typický závěr „mám chuť“, místo tělo má chuť. Ke stejné chybě s autorstvím a vlastnictvím dochází s pocity a myšlenkami v tom, že se člověk identifikuje s prožívajícím aspektem ega (experierer) a s obsahem zážitku.

Funkce prožívajícího je informační sonda, která shromažďuje lineární data, a proto je „to“ a ne „já“. Jedná se o funkční zpracovatelskou jednotku podobnou smyslu čichu nebo hmatu. Buddha říkal, že člověk má šest smyslů místo pěti a mýnil mozek

jako smyslový orgán pocitů, vnímání a zpracování informací.

Před dosažením úrovně vědomí 200 neexistuje žádné vrozené subjektivní povědomí bytí nebo existence jako takové. Živé organismy prožívají kvality své existence, aniž by si uvědomovaly realitu existence své bytosti. Ačkoli „jsou“, není to vrozené vědomí a prožívání nahrazuje vědomí existence. Jak se vědomí dále vyvíjí, objevuje se kvalita a hodnota samotné existence, a tudíž hledání jejího zdroje.

Demontáž ega / já

Jakmile bude evoluční struktura a funkce ega pochopena, jeho demontáž usnadňuje vnitřní rozhodnutí vykonávat to, co je skutečné a věčné, spíše než to, co je dočasné, přechodné a efemérní. Když si člověk zvolil duchovní cestu, vzniká otázka, jak má postupovat běžným lidským životem, když má jinou celkovou motivaci.

Zjistí, že v důsledku toho není zpočátku obvykle nutné opustit obyčejný život, ale místo toho jej dát do nových souvislostí. Je zajímavé, že míra, v jaké člověk oceňuje vlastní život, určuje odpověď. Ti, kteří ho považují za drahocenný dar, si nepřejí promarnit to, co je triviální a přechodné, protože zánik fyzického těla je nevyhnutelnou jistotou. Radosti života mohou být přijaty jako dar, nebo mohou být odmítnuty. V minulosti, speciálně během doby gotického náboženství, byla zbožnost rovnocenná s pokáním, vinou, chudobou, pytlouinou a popelem. Účinnější formou odmítnutí je zrušit projekci hodnot na svět a jeho nadhodnocení. Světský úspěch se stále vyskytuje, ale je přijat s vděčností místo pýchy a pokora umožňuje pokračování ve světě bez egoistických projekcí.

Odmítnutí svodů aktivit mysli a její nekonečné činnosti je nejúčinnější a poslední odříkání. Dokonce i při povrchním pozorování může člověk vidět, že mysl je složena z nekonečného kaleidoskopu názorů, postojů, závěrů, předpokladů a převládajících společenských postojů, popularizovaných a šířených médií a kouzlem uznání. Tím pádem je vnitřní proces primárně deenergizující iluzí, a ne získáváním nových informací. Povědomí je převážně přirozeně odhalující, a ne soukromá akvizice. Já už je si vědomé Reality a nemusí se o ničem víc dozvídat.

„Božská nevědomost“ (Divine ignorance) je klasickým výrazem, který označuje moudrost pokory. Mysl sama o sobě nemůže rozpoznat vzhled od esence, a tedy oddaný člověk se učí odvrátit hluché ucho od přemýšlení a soustředit se místo toho na vědomí moudrosti uvnitř, jak to bylo odhalované velkými učiteli po dlouhou dobu historie a je znovu potvrzeno jako Přítomnost Já. Tito učitelé, přesto že je oddělují staletí a geografie, jsou ve vzájemné shodě. Formální náboženství vždy kalibrují na nižší úrovni než pravdivost učení svých zakladatelů. Většina spirituálních studentů se proto snaží o potvrzení podstaty pravdy v každém, které je odlišné od „synkretismu“, za předpokladu, že všechna náboženství jsou stejně pravdivá. Protože ve všech klasických náboženstvích jsou velké chyby, synkretismus (i když to zní atraktivně), také zahrnuje chyby všech existujících náboženství a jejich variací v překladech.

Problém s používáním mysli k objevení pravdy je, že často nedokáže oddělit les od stromů a místo toho se zaměřuje na problematické nepodstatnosti a vnější odchylky, jako například: Seděl skutečně Buddha pod stromem bódhi? Nebo kde strávil Ježíš

ztracené roky? Rozestoupilo se opravdu Rudé moře? Je to rozhodující věčná pravda, která by zachránila člověka ztraceného někde v jeskyni? Bude konec světa v roce 2068? Nastal už „konec časů“? Jsou UFO poslové, aby nás zachránili? Ego si rádo pohrává s hypotetickými hádankami a tím rozšiřuje jejich atraktivitu prostřednictvím omylů. Pokud by měly velkou hodnotu, zmínil by se o nich Ježíš, Buddha, Krišna nebo velcí mudrci v průběhu staletí.

Chyby konkrétního obsahu mohou být vynechány souladem s primárními, nedotčenými duchovními principy, které by se vyhnuly postulaci toho, zda je Bůh rozzlobený, nebo zda nosit vousy nebo klobouk, což není vůbec důležité. Ego je nakonec zrušené Pravdou z Já, a nikoliv pomocí náboženských sporů. Obsah náboženských obřadů má sekundární význam ve srovnání se záměrem, protože záměr je nezávislý na okolnostech a nepodstatných detailech.

Studium, soustředění a pozornost mají tendenci zdůraznit a soustředit se na obsah a podrobnosti, zatímco rozjímání je v souladu s celkovým polem a jeho souvisejícím významem a hodnotami. Ego miluje detaily a lineární označování. Líbí se mu postoje, jako jsou: Není to hrozné?, a má nekonečné otázky jako: Jak to? Konflikt tedy pochází z ega a harmonie je z ducha. Osobní ego / já se nikdy nevymaní z dramatu a problémů, které jsou vymyšlené jako nástroj propagace sebe. Ve své vlastní obraně ego „vyrábí nudu“, pokud je vyloučeno ze vzrušení, ale stále dokáže zůstat ve středu pozornosti nářkem, jako dvouleté dítě, které není zabavováno. Odhalit hru ega je nutné i tehdy, když je člověk znuděný a ptá se, proč se nudím? To vede k sebezpytování, které odhaluje roli toho, co bylo nazváno „prožívačem (experiencer)“.

Sebezpytování jako duchovní technika

Toto byla oblíbená výuka Ramany Maharshiho, který doporučil položit otázku: „Kdo jsem já?“ jejímž cílem bylo nasměrovat pozornost od prožívače k samotnému Zdroji vědomí a tak ji vést od já k Já. Nicméně po vytržení z kontextu může citát: „Kdo jsem já?“ však vést nejčastěji k průzkumu obsahu identity nebo definice, než k vycítění kontextu. Mohlo by být víc prospěšné ptát se „co jsem?“ „Co“ je neosobní a je v souladu s univerzální energií, zatímco „kdo“ je v souladu s osobním a lineárním.

Tempo světského života

Oddaný závazek pro vnitřní duchovní práci v počátečním procesu obvykle nenarušuje běžný život, ale později může dokonce vyžadovat změnu zaměstnání a vztahů. Úpravy umožňují pokračovat v běžném životě až do určitého bodu, kdy nastane ztráta zájmu o lineární procesy a externalizaci cílů.

Duchovní práce se nakonec stává převládající prioritou, která často vede k zásadním změnám. Často duchovní pohon získá impuls a stává se převažujícím zaměřením na to, co by bylo možné nazvat „radikální fáze“. I když proces může vypadat jako řízený, nastává vlastně důsledkem přitažlivosti Já, a úsilí mu dodává energii. Člověk není poháněn minulostí, ale je magneticky přitahován budoucností. Já působí jako gravitace, která se stává stále silnější, jak se blíží její centrum. Účinek Já je podobný magnetické přitažlivosti, jejíž efekt se zvyšuje,

když se subjekt blíží se k cíli. Nadšení Božstvím má za následek slábnoucí zájem o svět, protože Já nemá žádné potřeby ani touhy, dokonce ani pro samotné tělo.

V pokročilejších stavech je opuštění světa běžným jevem. Ego pak nemá „co dělat“ a jde do důchodu. Následující schopnost pro činnost je problematická a odráží zbytky karmických sklonů. Na velmi pokročilých úrovních nad 600 se objeví možnost opustit tělesnost a většina těch, kteří dosáhnou této úrovně, tak činí. Statisticky existovalo na Zemi v každé době jen málo pokročilých mudrců, kteří překonali vrozený vývojový cíl života člověka. Ještě vzácnější je osvícený mudrc, který se vrátí a komunikuje se světem, což vyžaduje aktivaci aspektu vědomí, který by mohl být nazván „osobnost“. Toto je v podstatě pouze funkční kvalita komunikace. Neexistuje žádné „já“, které komunikuje a komunikace je vlastní soběstačná realita. Sdělení tedy nemá žádný „účel“, ale pouze vychází z kvality své vlastní podstaty.

„Osobnost“ je projekce pozorovatele a ne kvalita učitele.

Otázka: *Popis a analýza jádra duchovního úsilí objasňuje duchovní proces, který byl často zamlžován mystifikací a obskurní religiozitou.*

Odpověď: Pravý oddaný vítá jasnost a přesnost. Naivní hledající je často okouzlen religiozitou a mystifikací. Obřadné praktiky a pasti mohou mít atraktivní kouzlo, kterým se spiritualita romantizuje a získává mystický, magický, nebo dokonce teatrální půvab. Některé postupy vedou ke stavům transu nebo ke změněnému stavu vědomí a latentní uchazeč je přitahován neobvyklými jevy, které jsou ve skutečnosti nepodstatné, jako jsou siddhis. Na rozdíl od toho skutečné duchovní úsilí vypadá obyčejně a není vzrušující.

Otázka: *Když se ego vyvíjelo a ovládalo život po mnoho milionů let a stále v lidském životě dominuje, může být tak silný sklon překonán?*

Odpověď: Ego není skutečnou realitou nebo zdrojem života či existence a je proto zranitelné vůči rozpuštění. Je primordiální, ale není v podstatě suverénní. Je dominantní až do doby, než je rozpoznána jeho iluzorní kvalita. Dokud je napájeno energií, upravuje vnímání. Pouhé uvědomění si, že nemá skutečný substrát v realitě, ale má pouze evanescentní (asi dočasný) vzhled, již začíná snižovat jeho vliv.

Otázka: *Upřesněte prosím metodu Ramany Maharshiho „sebezpytování“.*

Odpověď: Metoda je formulována jako „Kdo jsem já?“ Termín „kdo“ navrhuje lineární definici nebo dokonce kontext s osobní identitou. V podstatě je otázka správná, a jestliže je správně pochopená, vede od identifikace s osobním já k univerzálnímu Já. To, co dává pocitu „já“ jeho subjektivní kvalitu reality, je vyzařování pravého Já, které je zdrojem skutečnosti a vychází z Přítomnosti (Presence). Pro vyjasnění je užitečné hledat vnitřní kvalitu stejnou jako je subjektivní pocit identity. Může být užitečnější hledat zdroj kvality subjektivity, což není „kdo“, ale vrozená kvalita cítícího života.

Otázka: *Takže hledání Pravdy je zaměřeno se na „co“, a ne na „kdo“?*

Odpověď: Ano. To povede k objevu, že neexistuje žádný „kdo“, kdo hledá, ale nějaká vrozená kvalita samotná. Skutečné Já přináší zkoumání falešného já, které nakonec vede k demontáži samotné struktury ega. Na začátku hledající předpokládá, že osobní já hledá skutečné Já. Ve skutečnosti je to pravé Já, které hledajícího k sobě přitahuje.

Otázka: *Snaha o osvícení vypadá jako velmi důležité rozhodnutí s možným hlavním dopadem na běžný životní styl.*

Odpověď: Zdá se, že to může být zdrojem obav nebo úzkosti, když o tom člověk slyší poprvé. V pravý čas se objeví řešení jako důsledek nových souvislostí a posunu hodnot. Co může být vnímané jako narušující pro ego v úrovních vědomí nižších než 600, není tak zažíváno na úrovni 600 a vyšších, kde je vzdání se světského života přirozené a vítané jako úleva.

Já řídí přechod. Většina otázek o úpravách nebo zdánlivých obětech přestává přicházet do úvahy silou samotného rozhodnutí, která zvyšuje intenzitu, když jsou bariéry odstraněny. Oddanost rozpouští strach, pochybnosti, váhání a vyjasňuje nejistotu. Záměr se také stává stále silnější, stejně jako důvěra v Boha. Pak vznikne vnitřní rozhodnutí zcela se odevzdat Bohu.

Evoluční cesta je sebe posilující a vnitřně potvrzující, jak postupuje. To „ty“, které předvídá budoucnost, nyní není to samé „ty“, které se bude muset později přizpůsobit velmi odlišným podmínkám. Identifikace se posune od obsahu osobního já do kontextuálního pole transcendentního Já. To, co je zdánlivě nemožné pro já, je snadné a jednoduché pro Já.

Otázka: *Všechny pochybnosti a otázky „vznikají“ z vnímání ega a promítaných hodnot.*

Odpověď: To je pravda. Proto všechna očekávání a projekce hypotetické budoucnosti jsou iluzorní, protože Já, které se objeví, se postupně stává dominantní a je bez světských připoutaností nebo promítaných hodnot. Nemá žádné „potřeby“, o které by se muselo starat a je autonomní a postačující pro sebe. Nemá žádné „chtění“, které musí být obětováno, takže nic není nezbytné. Motýl už nepotřebuje kokon.

Otázka: *To je uklidňující.*

Odpověď: Božství je nekonečná láska. V Přítomnosti dokonce opuštění tělesné existence není problémem nebo dokonce zdrojem odporu. Pokud to slouží Božské prozřetelnosti, tělesnost kráčí naplnit svůj karmický osud a závazek. Pokud na druhé straně prostě odpadne a přestane dýchat, je to také dobře. Jak se ego rozpouští, tak s ním i všechny jeho obavy a předpoklady. Vnitřní skutečnost je imunní vůči úvahám nebo pochybnostem. Já je jistota.

Otázka: *Navzdory věnování se cíli osvícení, zdá se, že mysl je neochotná, odolná nebo dokonce příliš líná projít nezbytným procesem. Jak to může být překonáno?*

Odpověď: Odpor je očekáván a přijat jako vrozená kvalita ega. Součástí jeho funkce je stabilizace, která usnadňuje výkon a spolehlivost. Nechce se cítit mimo

kontrolu nebo mimo rovnováhu a je tedy odolné vůči zpochybnění nebo zkoušce, která je vnímána jako potenciální hrozba jeho svrchovanosti.

Ego má svůj zájem na svých postojích a předpokladech. Je tudíž ambivalentní ke změnám – na jedné straně jsou vzrušující a zajímavé, ale na druhé straně mohou být považované za nevídaný problém a vyvolávají odpor. Ego má tendenci udržovat stav status quo, dokonce i když je trvale neuspokojené, například opakováním stále stejných odporů a doufá v jiný výsledek.

Otázka: *Je setrvačnost charakteristická pro obyčejné ego?*

Odpověď: Tamas je guna (energie) odporu, která je překonána rajas, energií aktivity a úsilí. Rajas je odpovědí na motivaci a oddanou snahu skutečně dosáhnout Sattwa, stav míru a klidu. Tamas je posílen odporem ze strachu nebo viny, jak ukazuje sebezpytování.

Otázka: *Jak mohou být základní obavy z viny nebo studu překonány?*

Odpověď: Při každém zkoumání (stejně tak při vnímání ostatních lidí) je třeba mít na paměti, že ego / mysl je v procesu evoluce a je v podstatě nevinné díky své evoluční struktuře. Nedokáže odlišit vzhled od podstaty. Proto je soucit se sebou i s druhými lidmi nezbytnou podmínkou pro zásadní transformaci a duchovní růst.

Dominance instinktivních motivací se snižuje jejich prostým přijetím, a ne vinou nebo odsouzením, je „samozřejmé“, že ego je sobecké, chamtivé, marnivé a rozhořčené. To se dá očekávat.

Nyní však tyto postoje nelze považovat za prospěšné nebo produktivní. Soucit s veškerým životem zahrnuje i sebe. Staré obvyklé styly vnímání a myšlení se zmenšují, když už nejsou považovány za zásadní pro přežití nebo úspěch. Mnoho obvyklých silných motivací ustupuje pouze jako důsledek nových souvislostí.

Otázka: *Jak lze překonat obavy ze „špatných pocitů“, které vyplývají ze sebezpytování?*

Odpověď: Rozhodněte se, že všechny „špatné“ pocity jsou chybné a vadné zvyky mysli. Respekt k sobě i ostatním nahrazuje vinu nebo strach. Ego si neuvědomuje dary ducha, které mnohonásobně kapitulaci nebo „ztrátu“ pozic ega. Tyto dary jsou často subtilní, jako je zvýšení sebeúcty a snížení celkové úrovně úzkosti.

Otázka: *Můžete nám poskytnout konkrétní příklad?*

Odpověď: Ego si myslí, že úspěch je způsoben výkonem, ambicemi, pyšnou soutěživostí, výhodami nad ostatními atd. Není si vědomo toho, že lidé, kteří jsou upřímní, čestní, integrovaní a oddaní, jsou vysoce oceňováni a přiměřeně odměňováni společnostmi. Jedná se o odměny pozvánkou a ne jen horlivou akvizicí. Znamenitost je sama odměnou a přináší potěšení, které nezávisí na externích situacích. Odměna, která je často přehlédnutá, je zvýšení vnitřní síly, odvahy a vytrvalosti, které vedou k větší vnitřní bezpečnosti a sebevědomí.

Otázka: *V každodenním životě však dochází k pokušení. Mají být odmítnuta nebo se*

jim máme bránit?

Odpověď: Pokušení, svádění, přání a půvab, to všechno jsou projekce související s vzhledem a s předpoklady. Ty jsou spojené s naprogramovaným fantazírováním o ziscích. Uspokojení z promítaných hodnot představuje svět iluze. Štěstí samo o sobě přímo souvisí s celkovou úrovní vědomí a ne s vnějšími faktory. Vnější faktory jsou zranitelné a musí být se strachem plně střeženy; naopak, vnitřní hodnoty jsou vnitřně posilující a jsou imunní vůči zmatkům nebo okolnostem. Toto je společná realizace mezi přeživšími závažné katastrofy.

Otázka: *Zdá se, že duchovní práce někdy zahrnuje očekávání ztráty.*

Odpověď: Ztráta je domněnka založená na vnímání ega a promítaných hodnot. Obecně platí, že ztráta ega je iluzorní a místo toho představuje zisk pro Já. Všechny postoje ega jsou zranitelné. Jejich odložení poskytuje větší vnitřní bezpečnost a potěšení v životě. Nakonec se člověk analogicky cítí „neprůstřelný“ a nezávislý na vnějších okolnostech. Dokonce i přežití samotného těla se nakonec stává irelevantní a jeho dočasnost je akceptována.

Otázka: *Ale neexistuje samotné přežití kvůli motivům a mechanismům ega?*

Odpověď: To je také iluze. Přežití je důsledkem Já, ne já. Je to jen kvůli Já, že ego je v provozu po určené období v zemském čase. Když je ego / mysl umlčena, život pokračuje autonomně, paradoxně dokonce vnímá úsilí jako nenamáhavé. Všechno přichází jako důsledek potenciálu, který se objevuje jako skutečnost, když to podmínky dovolují. Záměr je taková podmínka. Nakonec dokonce záměr zaniká, protože vůle je předána Bohu.

Následující část: [Kapitola 14. Osvícení: přítomnost Já](#)